

Arrest

**nr. 134 572 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij het op 29 november 2014 ingediende verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, wat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigt.

Verzoeker wordt dienvolgens op dezelfde dag overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Steenokkerzeel.

Verzoeker dient blijkens het verzoekschrift toegevoegd aan huidige vordering, op 29 november 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn eveneens gekend onder het rolnummer 163 529.

Verzoeker vraagt middels een op 1 december 2014 bij aangetekende post verzonden verzoekschrift, ontvangen op de Raad op 2 december 2014, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen, overeenkomstig artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), deze vordering tot schorsing tegen de bestreden beslissing zo snel mogelijk te behandelen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de betekening van de thans bestreden beslissing, bepaalt wat volgt:

“§ 1

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, beschikt over de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet om de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen aanhangig te maken.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt wat volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.”

2.2. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.3. Er wordt benadrukt dat in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is, slechts kan worden aangewend indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel “*imminent wordt*” (in tegenstelling tot de bewoordingen van artikel 39/82, § 4 “*is*”). In casu werd de bestreden beslissing ter kennis gegeven op 17 november 2014 en niet op 27 november 2014 wat verzoeker ten onrechte suggereert in het verzoekschrift. De kennisgeving geschiedde aan de persoon, verzoeker zelf,

en ging gepaard met een vasthouding zodat de termijn waarbinnen verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kon horen bevelen, begon te lopen op 18 november 2014. De kennisgeving ging immers gepaard met een kennisgeving van een beslissing tot vasthouding diezelfde dag. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing was bijgevolg vanaf dat ogenblik imminent. In deze situatie diende verzoeker een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te wenden overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet om met de nodige alertheid te reageren. Immers, indien verzoeker in staat was om op 29 november 2014 een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing op te stellen, mag van hem verwacht worden dat hij in staat is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen bij fax, wat hij heeft nagelaten te doen. Meer nog, zelfs huidige vordering werd ingesteld bij gewone post en niet op diligente wijze, per fax.

Verzoeker wacht meer dan tien dagen na het imminent worden van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel om huidige vordering in te leiden. De kennisgeving geschiedt op 17 november 2014, gepaard met een vasthouding zodat 28 november 2014 de laatste nuttige dag was om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing of voorlopige maatregelen te vragen, zijnde ruimschoots buiten het verstrijken van de wettelijk voorziene termijn van tien dagen. Verzoeker is bijzonder nalatig, te meer hij op dat ogenblik het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing opstelde.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de imminentie ontstaan door de vasthouding en niet door de melding dat verzoeker moet worden teruggebracht naar Bulgarije en evenmin door een heropsluiting. De wetsbepalingen hierboven geciteerd laten geen andere interpretatie toe.

Er wordt herhaald dat de vasthouding een juridische grond vindt en de tenuitvoerlegging betreft van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2014 met vasthouding met het oog op verwijdering, die aan verzoeker op 17 november 2014 werd ter kennis gebracht.

Er valt dan ook niet in te zien waarom verzoeker op 28 november 2014, zijnde de laatste nuttige dag niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om – in de plaats van een louter annulatieberoep met gewone schorsing daags nadien – overeenkomstig artikel 39/82, §1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen (desgevallend met beroep tot nietigverklaring) tegen deze imminente verwijderingsmaatregel van 17 november 2014. De procedure inzake de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een snelle en eenvoudige procedure, waarbij aan de verzoekende partij tevens de mogelijkheid wordt geboden om het verzoekschrift per faxpost aan de Raad te doen toekomen.

De vaststelling dringt zich tevens op dat het eventuele spoedeisende karakter dat ontstaat bij de huidige vordering te wijten is aan het eigen nalaten van de verzoeker, nu hij verzuimd heeft om de schorsing (al dan niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid) te vorderen van de beslissing van 17 november 2014 binnen de tien dagen.

Het uiterst dringend karakter bij huidige vordering kan dan ook niet worden aangenomen, nu het spoedeisend karakter voortvloeit uit het eigen nalaten van verzoeker. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is gegrond.

2.4. Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het gegeven dat de verzoeker heeft nagelaten om de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen de verwijderingsmaatregel op een oordeelkundige wijze aan te wenden, kan er in casu niet toe leiden dat de Raad met overschrijding van zijn bevoegdheid een vordering inhoudelijk zou onderzoeken terwijl deze onontvankelijk is en niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

3. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststellingen leiden tot de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN